

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, státní příspěvková organizace, IČO:
65993390,
sídlem Na Pankráci 546/56, 145 05 Praha 4,
zastoupen Mgr. Ing. Pavlem Musilem, advokátem,
sídlem Škroupova 1325/34, 430 01 Chomutov,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor územního plánování a stavebního
řádu,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupen Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Řetězová 195/2, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2016, č. j. 566/UPS/2015-3,
JID: 47158/2016/KUUK/Miš,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 18. 5. 2016, č. j. 566/UPS/2015-3, JID: 47158/2016/KUUK/Miš, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno usnesení Městského úřadu Bílina, stavebního úřadu, (dále jen „stavební úřad“) ze dne 21. 9. 2015, č. j. MUBI/33201/2015, sp. zn. MUBI/36734/2012/330/Ku. Tímto rozhodnutím stavební úřad podle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) vyslovil, že žalobce není účastníkem řízení podle § 27 správního řádu ve věci dodatečného povolení stavby: „*Rodinný dům na p. p. č. x v k. ú. x*“ (dále též „předmětná stavba“). Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil také uvedené rozhodnutí stavebního úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v tom, že z jeho odůvodnění nelze dovodit, na základě čeho dospěl žalovaný k závěru, že posunutím rodinného domu nedošlo k nekoordinované výstavbě a nebylo ztíženo či zmařeno budoucí využití ploch podle platného územního plánu města Bílina. Podle žalobce opřel žalovaný rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované a bez dalšího konstatoval, že k popsanému následku nedojde. Žalobce trval na tom, že jednání stavebníka, který postavil dům v rozporu se stavebním povolením a posunul jej, naplňuje znaky nekoordinované výstavby a napadené rozhodnutí postrádá jakoukoli argumentaci na podporu opačného závěru. Ani odůvodnění závěru, že kolize plánované silnice s rodinným domem není možná, neboť tyto plochy dělí plocha ochranné a izolační zeleně, neshledal žalobce dostatečným. Žalovaný se podle něj nevypořádal s jeho námitkami ohledně negativních vlivů (překračování limitů hluku) z plánované silnice a jejich zvýšení v důsledku posunutí rodinného domu blíže k budoucímu koridoru (jakož i ochrannému pásmu zeleně).
3. Žalobce dále poukázal na vady ve zjištění skutkového stavu, který podle něj nemá oporu ve spisech. Uvedl, že mu není známo, proč žalovaný v situaci, kdy se stavba rodinného domu, jež byla předmětem řízení o dodatečném povolení stavby, v rozporu se zákonem „posunula“ na pozemek, do kterého zasahuje koridor pro plánovaný obchvat silnice č. I/13, označil takovou výstavbu za koordinovanou. Podle žalobce zároveň nelze vyloučit, že v důsledku tohoto „posunutí“ dojde k významné změně v ploše ochranné a izolační zeleně, zejména s ohledem na riziko překračování hlukových limitů z provozu na budoucí přeložce silnice č. I/13. Protiprávním jednáním stavebníka tak může být ztíženo využití ploch žalobcem podle platného územního plánu. Podle žalobce nelze pominout ani riziko vlivů geologických poměrů. K tomu žalobce odkázal na dokumentaci EIA a obsah územního plánu. Dodal, že „posunutím“ rodinného domu došlo k jeho přiblížení k trase obchvatu, přičemž v tomto prostoru je plánován zářez a realizace pilotové stěny, a současně též k jeho přiblížení k hranici sesuvného území definovaného v územním plánu. Žalobce shrnul, že nelze vyloučit, že jakožto osoba zatížená realizací této změny bude rozhodnutím ve věci dodatečného povolení předmětné stavby přímo dotčen ve svých právech nebo povinnostech, a popsanou situaci by chtěl pochopitelně řešit jako účastník řízení. Doplnil, že tato skutečnost není podmíněna tím, zda dojde k zásahu do územního plánu Bíliny, či nikoli. Žalobce uzavřel, že mu napadeným rozhodnutím bylo znemožněno Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

chránit ve správním řízení oprávněné zájmy osoby příslušné hospodařit s dálnicemi a silnicemi I. třídy, zejména zájem na hospodárném nakládání s veřejnými prostředky, do něhož „posunutí“ předmětné stavby blíže k budoucí přeložce silnice č. I/13 může výrazně zasáhnout například zbytečně zvýšenými náklady na protihluková opatření apod.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh správního řízení a připomněl, že stavební úřad ve svém usnesení argumentoval tím, že žalobce není vlastníkem pozemků nebo staveb v bezprostřední blízkosti pozemku rodinného domu, proto nemůže být rozhodnutím přímo dotčen ve svých právech nebo povinnostech. S tímto závěrem se žalovaný ztotožnil a dodal, že za dotčení nelze považovat možné vlastnictví budoucí stavby, která v dané chvíli neexistovala. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 57/2015 a s poukazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 30 Ca 206/2000 doplnil, že žalobce ani neměl požádáno o umístění či povolení obchvatu silnice č. I/13. Podle žalovaného stavební úřad neshledal důvod, pro který by nešlo předmětnou stavbu dodatečně povolit, přičemž splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby svědčí o její koordinovanosti. Žalovaný zdůraznil, že předmětná stavba byla sice „posunuta“ o 6,5 metru jižněji, avšak v rámci jednoho pozemku, a ani po tomto „posunutí“ nezasahuje do plochy ochranné zeleně, natož do plochy vymezené pro dopravní infrastrukturu. K možnému překračování hlukových limitů žalovaný poznamenal, že nelze předjímat účinky budoucí možné stavby a z toho dovozovat účastenství budoucího navrhovatele stavby, která v danou chvíli neexistuje. Žalovaný uzavřel, že žalobní důvody *de facto* směřují k samotnému povolení stavby, nikoli k účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby. Žalobce se podle žalovaného snaží své účastenství dovodit na základě budoucí možné výstavby, což nemůže být zohledňováno, neboť účastenství je založeno na dotčení práv již existujících, nikoli práv potenciálních.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím výslovně souhlasili.
6. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Nejprve považuje soud za nezbytné připomenout, že předmětem soudního přezkumu v dané věci je rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení stavebního úřadu o tom, že žalobce není účastníkem řízení o dodatečném povolení předmětné stavby. Soud proto v rámci soudního přezkumu může zkoumat výhradně to, zda měl být žalobce účastníkem řízení, či nikoli. Vzhledem k tomu, že řízení o dodatečném povolení předmětné stavby bylo zahájeno dne 24. 10. 2012, použijí se na toto řízení ustanovení zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“) ve znění účinném do 31. 12. 2012, jak vyplývá z čl. II bodu 14 zákona č. 350/2012 Sb., jímž byl stavební zákon novelizován.
9. Řízení o dodatečném povolení stavby, upravené v § 129 stavebního zákona, podle názoru soudu nepochybně patří mezi stavební řízení, tudíž je okruh jeho účastníků stanoven v § 109 téhož zákona. K obdobnému závěru dospěl i Krajský soud v Ostravě, který v rozsudku ze dne 23. 5. 2012, č. j. 22 A 92/2010-26, publ. pod č. 2828/2013 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že *„[ú]častníkem řízení o dodatečném povolení stavby je ten, kdo by při řádném podání žádosti o stavební povolení byl účastníkem stavebního řízení; nedostatek výslovného odkazu na § 109 stavebního zákona z roku 2006 v ustanoveních o řízení o dodatečném povolení stavby (v § 129 odst. 3 citovaného zákona) je toliko výrazem legislativní nedůslednosti.“* Otázkou účastnictví ve stavebním řízení se zabýval také Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011-347, publ. pod č. 2368/2011 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že *„[t]axativní výčet účastníků stavebního řízení obsažený v § 109 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006 má za následek vyloučení obecné definice účastníků řízení obsažené v § 27 správního řádu z roku 2004. Nemá však za následek vyloučení zvláštních ustanovení o účastnictví v řízení, která nejsou v přímém rozporu s definicí účastníků stavebního řízení.“* S těmito závěry se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že pro posouzení důvodnosti žaloby v projednávané věci je klíčové pouze to, zda žalobce byl účastníkem řízení podle § 109 odst. 1 stavebního zákona, či nikoli, neboť na žalobce žádná zvláštní ustanovení o účastnictví v řízení nedopadají a ani to sám netvrdil.
10. Podle § 109 odst. 1 stavebního zákona platí, že *„[ú]častníkem stavebního řízení je*
a) *stavebník,*
b) *vlastník stavby, na níž má být provedena změna či udržovací práce, není-li stavebníkem, nejde-li o případ uvedený v písmenu g),*
c) *vlastník pozemku, na kterém má být stavba prováděna, není-li stavebníkem,*
d) *vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva navrhovanou stavbou přímo dotčena,*
e) *vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno,*
f) *ten, kdo má k sousednímu pozemku právo odpovídající věcnému břemenu, může-li být toto právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno,*
g) *společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu ve stavebním řízení, které se týká domu nebo společných částí domu anebo pozemku; v případě, že společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu nemá právní subjektivitu, vlastník, jehož spoluvlastnický podíl na společných částech domu činí více než jednu polovinu.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že předpokladem účastnictví ve stavebním řízení (vyjma stavebníka) je vlastnické právo nebo právo odpovídající věcnému břemeni k pozemku či ke stavbě, jichž se stavební řízení týká, nebo k pozemkům či stavbám sousedním. Teprve následně se v některých případech posuzuje otázka dotčení takové osoby na právech navrhovanou stavbou. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl vlastníkem pozemku, na němž byla předmětná stavba vybudována, ani sousedního pozemku, ani žádné ze staveb na těchto pozemcích, nesplňoval základní předpoklad k tomu, aby mohl být účastníkem stavebního řízení podle § 109 odst. 1 stavebního zákona. Z tohoto pohledu je pak jakékoli jím tvrzené potenciální budoucí dotčení na právech zcela irrelevantní. Soud proto shledal závěr správních orgánů, že žalobce není účastníkem řízení o dodatečném povolení předmětné stavby, zcela správným.
12. Vycházeje ze shora uvedených úvah soud konstatuje, že všechny žalobcem uplatněné žalobní námitky jsou zcela irrelevantní, neboť nemohou nic změnit na tom, že žalobce nesplnil podmínky § 109 odst. 1 stavebního zákona, a nemohl se tak stát účastníkem řízení o dodatečném povolení předmětné stavby. Soud zdůrazňuje, že pro projednávanou věc je zcela zásadní ta část odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve které žalovaný uvedl, že se plně ztotožňuje s odůvodněním usnesení stavebního úřadu, že žalobce není vlastníkem pozemků nebo staveb v bezprostřední blízkosti rodinného domu, a proto nemůže být přímo dotčen ve svých právech nebo povinnostech. Veškeré další odůvodnění napadeného rozhodnutí je nadbytečné a žalovaný se v něm pouze snažil odpovědět na jednotlivé odvolací námitky, které ovšem nebyly pro projednávanou věc podstatné. Žalobcem namítané nedostatky této části odůvodnění, uvedené *de facto* nad rámec potřebného odůvodnění, a veškeré namítané vady řízení, které v souvislosti s tím žalobce žalovanému vytýkal, tak nemohou nic změnit na správnosti závěru, že žalobci postavení účastníka řízení nepříslušelo.
13. Soud nepřehlédl dílčí nedostatek usnesení stavebního úřadu spočívající v tom, že stavební úřad namísto správného odkazu na § 109 odst. 1 stavebního zákona uvedl odkaz na § 27 správního řádu. Tento nedostatek však podle názoru soudu nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť nijak nezasahuje do žalobcových práv či povinností a nic nemění na tom, že žalobce účastníkem předmětného řízení nebyl.
14. Soud uzavírá, že žalobu vyhodnotil v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. září 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)